

profitereturque non voluptatem propinare, nec passiones mouere, sed iure, & ratione euincere quod persuadet: id cirkò numeris latentibus vtitur, non autem metro, nec representationibus. Poëta vero Quidquid ad voluptatem propinandam est idoneum, profitetur operari; nihilque aliud auditoribus pollicetur. Dum tamen hoc facit palam, & vulgi quasi motibus sese adaptans, propinatio vasculo voluptatis doctrinam utilem, & abstrusas instillat sensibus veritates. Ut que id facere possit, duo vas fabricatur, carmen & transfigurationes ideales rerum quas vult docere: accessit & à Musica melodium, à pictura apparatus aliquando. Proprium tamen, quo à cunctis artificibus differt, metrum habet. Qui suauissimus est dicendi modus, innatus animæ, ipsamque sapiens mirifice, afficiensque sententia, quam secum fert. Occultat enim poëta sub voluptate doctrinam, sicuti Orator in doctrina voluptate: ergo præposterus doctrinæ modus est poëtica, quoniam à voluntate, non ab intellectu incipit, ut cateræ scientiæ. Afficit quidem melodia per vocis lenocinium, & per instrumenta, psalterium, cytharam, de cachordum. At secum præceptum, & doctrinam ista non habent. Nec ad poëticam pertinent, sed ad alterius generis, licet affinis, Musicam. Qua etiam vtitur poëta, ut sua carmina dulcius hauriantur: quemadmodum David mirifice consuevit, vt ranque artem copulando; non tamen ad poëtam spectant, nec utilitatem per se habent doctrinalem, sed mouent animos ad affectiones varias, iuxta quas possint agere, aut discere quod optamus: unde vtimur, in ecclesia musico cantu & sonis, qui sedet in gentes animi passiones & adpietatem, & deuationem rapiant: in prælio vocibus rigidis & tuba & tympano, asperè mouentibus ad iram & alacritatem; vt concitus animus prælietur mortis periculum haud attendens, sed viatoriam. In nuptiis vero, & theatris, titillantibus vocibus, & organis quæ ad latitiam prouocant. Sic in ceteris pro rei conuenientia: Tantam cantus vim sapientes experti, carmina condiderunt sonora plenaque doctrina.